

Ахмедъ-ага отъ Тъмрашъ, главатарь тѣ на баши-бозуцити, които съсипаха Перушгица, за награда приа единъ сребренъ медалъ.

Единъ французинъ г. Гузонъ бѣше убитъ въ Перушгица отъ баши-бозуцити. Той, беспокоенъ за съдбата на едного отъ приятелити си и подканенъ отъ близкити си въ Пловдивъ, отиде въ Перушгица; тамъ той стигна прѣзъ ноштьта, прѣди да се нападнатъ, и остана въ селото за единъ часъ да вечерна. Селанети го помолиха да посрѣдствова отъ тѣхна страна прѣдъ властѣта и прѣдъ баши-бозуцити, като имъ каже, че тии нѣматъ намѣрение да се противетъ на правителството и, че не искатъ друго, освѣнъ да ги бранетъ. Той се нае да го извърши и прѣди да трѣгне отъ селото, срѣшнѣта баши-бозуцити, които го хванатъ, обиратъ му всичкити пари, зиматъ му коньтъ и му заповѣдватъ да остане сѣднатъ на земната. Той протестира, като имъ каза, че не френець и пѣтова за свои си частни работи; за доказателство, показова имъ тескерето си или пашпортътъ си.

Главатарьтъ на баши-бозуцити, като се научи заповѣда на своити си люде да го опушнатъ. Французинътъ тосъ-часъ пада мъртъвъ. Подсетнѣ се намѣри шапката му продунчена съ коршумъ. Вице-консултъ сполучи да достави вѣрни доказателства за това убийство, дадени отъ свидѣтели. Пловдивскій мютесарифинъ се опита да докаже, че г. Гузонъ не убитъ отъ вѣстанницити и искаше да потвърди това си доказателство съ това, че шапката на убитий се не намѣрила въ црѣвѣта.

Откагъ оставиха Перушгица, една часть отъ баши-бозуцити отиде въ селото *Дѣдово*, състояште отъ 100 къшти, на което жителети не рачиха да си дадатъ оръжинето на баши-бозуцити, когато отиваха за-въ Перушгица. Въ второто башибозушко посѣштение, селото се прѣдаде и селанети се разбѣгаха, което даде прѣдлогъ на братътъ на Ахмедъ-ага да го оплѣни и изгори. Близното село *Бойково* и то се изгори. *Катуица* штѣше да постигне съштата съдбина, ако да не бѣше на спасила храбростъта на единъ грѣкъ, който наблизу имаше голѣмъ чифликъ. *Станкина* (?), голѣмо село отъ 100 къшти се изгори и жителети му се избиха.

Редовната войска и баши-бозуцити, управнавани отъ Рашидъ паша, се върнаха въ Пловдивъ.

Ми заедно съ г-на Баринга, английскій пратеникъ, посѣтихми Перушгица на 15(27 юний, два и половина мѣсеца слѣдъ съсипването ѝ. Въ това врѣме ни една къшта не бѣше сградена. Голѣма часть отъ жителети ѝ бѣха се завърнали и живѣяха, както можаха, спѣха на земната подъ отеригото небо или на покритити съ слама разрушени стѣни. Тии не бѣха принали никаква помощъ отъ правителството и не бѣха въ състояние да си поправетъ къштѣта, и се боаха да отидатъ безъ назители въ гората да си набератъ потрѣбнити дърва. Житото имъ стоаеше по нивѣта, съшто така нѣмаха сѣчива да го оженатъ, нито пакъ имаха пари да си купетъ.

За да се допълни злочестината имъ тако-речи всичкий имъ добитѣкъ се откара отъ баши-бозуцити, а останалиятъ се държаше въ Устина и въ други турски села. Казаха ни, че Пловдивскій управитель далъ заповѣдъ да имъ се върне добитѣтъ, ако можатъ да докажатъ, че не тѣхнѣ, нѣ Турцити, за да избѣгнатъ това врѣштане, побързаха да продадатъ добитѣтъ на жителети въ Хаской и въ други по-далечни мѣста.

Тако-речи въ съшто то врѣме, когато това ставаше въ Перушгица, едно силно башибозушко тѣло разруши *Клисура*, градъ отъ 830 къшти,